

**Østeraa. Duus Vinkælder. Brev til vennen Karsten Leunbach
Morten Nielsen. Breve fra Morten Nielsen. Ebog Gyldendal 2017, side 311-315**

[Juli 1944]

Kære Karsten –

jeg skriver til dig med det ædle Formaal at holde mig vaagen. Jeg sidder og venter paa noget Eftermiddagskaffe. Det er Lørdag, jeg har været paa Bladet siden halvotte, har først kunnet faa fri nu Kl. 3 i en Time, jeg skal stille Kl 4 igen og være der til otte – vi laver Søndagsavis. I Gaar, denne store Dag (Dyrskuedagen i Aalborg) havde jeg det H.'s rart sammen med den Museumsinspektør, jeg vist har snakket om før, en kvindelig Læge fra København og en Pige fra Reklameafdelingen nede paa Bladet, som viste sig at være temmelig kvik: Hun havde læst utrolig meget og er barnlig, ubornert og modig nok. Vi sad i en næsten øde Jens Bangs Vinkælder til Klokken elve og bagefter hjemme hos ham til Klokken tre. Jeg har maattet løbe og springe hele Dagen, Gudskelov, med Lokalnyt, som vi kun er to om at lave nu hvor der faktisk *er* Dyrskue, og med Diktafoner og Korrektur, og nu løber og springer jeg altsaa med dette smalle Brev til dig. Jeg tør ikke falde i Søvn, for saa vaagner jeg aldrig. Jeg er bange for, en Sætning paa den anden Side smuttede for mig, men du maa være saa venlig at bide Mærke i, at der imellem min Søvnighed og Inspektøren ikke skal være en overgang, men en Sammenhæng, idet dette nemlig er Virkning og hint Aarsag.

Jeg har ellers moret mig helt godt i den sidste Tid. Jeg er kort og godt ikke i Stand til at blive forarget over Avisen mer. Nu er den kun grinagtig. Der er ligesaa mange Meninger om forskellige Problemer paa det Blad, som der er Amatører indenfor Cheffamilien paa de Omraader. Kontorerne kender Meningerne, de hænger i Malingen og sidder i Skrivemaskinen, og det er som om selve Atmosfæren af sig selv bøjer de skarpe Ender paa en uortodoks Artikel sammen og glatter ud og former om, indtil Aanden i Artiklen igen er en snoet Stribe Røg paa Himlen og danner Ordene: Aalborg Stiftstidende ...

I Eftermiddag sad jeg sammen med en sjov Fyr deroppe og lavede den humoristiske Side, som vi har hver dag, Parentesen hedder den. Han er ikke sjov paa den Facon, at han siger daarlige Vittigheder. Men han er Tværhedens Apoteose, og i Familie med lignende Apoteoser i Sinclair Lewis Romaner. Vi skrev i Fællesskab en Redegørelse for det literære Liv i Aalborg, som vi stedfæstede til det Aar, Erling Kristensens Roman om Dreyers Hotel udkom og konstaterede ellers, at det var overstaet og kunde hilses med Tilfredshed. Vores

Spidsartikel-skriver hilser alt muligt med Tilfredshed. Senere overbød vi hinanden i Neurupinere – hedder det ikke saadan? Den, der var bedst, kunde selvfølgelig ikke komme med:

Een kvindelig Gangsterfører kan da umuligt gøre Situationen værre saa længe de andre Gangsterførere er Herrer.

Jesus, jeg mærker jeg er gennemtrukket af en endnu federe Selvbeundringens Aand end ovre i den store grimme By.

Lad mig prøve paa at overdøve det daarlige Indtryk dette maatte ha gjort paa dig, ved at sige, at jeg har læst dit Regnskab og finder, at det er et smukt menneskeligt Dokument. Naar jeg vaagner engang i Morgen eftermiddag skal jeg se, om der ikke er noget jeg kan protestere imod.

Telefonregningen vil jeg bestræbe mig paa at faa ordnet paa bedste Maade.

Hvad der ellers er at sige er intet. Jeg bestiger et Tog her paa Torsdag og har i Sinde at ankomme i god Behold Torsdag Aften. Jeg skal nok hilse Tora, hvis jeg ser hende. Lige i Øjeblikket har jeg ikke Lyst til at se nogensomhelst, hvad mere er: Jeg er ikke i Stand til det. Det har ikke været saa ophidsende at skrive til dig, at det kunde holde det sorte Slør af Søvn væk, der langsomt sænker sig i min Hjerne, og jeg vil derfor drikke Kaffe og ta ned paa Avisen for at omsætte min mekaniske Virksomhed i Penge. – Et kraftigt Tegn paa hvor dybt jeg er nede i Bevidstløsheden er, at jeg hører hvert Ord udtalt skarpt og omhyggeligt med Mandens fra i Gaars himmerlandske Dialekt.

Iøvrigt havde jeg den sjældne Oplevelse forleden at telefonere Goerings Tale til det tyske Luftvaaben op til Frederikshavn Avis, hvis Radio var i Stykker, og at høre en skrivende Journalist fnise boblende, hvergang jeg lavede Ophold i min Deklameren. Det var et varmt og venskabeligt Møde mellem Folk.

Paa Gensyn.

[Underskrift mangler]